

“clone” của tôi là chính tôi vậy.

Ông Holly hừ thành tiếng:

- Cậu nên nhớ...vấn đề cloning con người chưa từng được luật pháp công nhận.

Andrew cười khê:

- Ông Holly, ông là một luật sư đại tài mà. Bao năm nay ba tôi tín nhiệm nơi ông...Chính vì nó chưa có căn bản pháp lý, tôi mới cần ông đưa vụ của mình ra trước pháp luật...để hợp thức hoá một vấn đề đã có trong thực tại. Được như vậy ... mặc dầu cái “clone” của tôi chưa trưởng thành, nhưng nó sẽ có đủ tư cách như chính tôi trong dạng bào thai...và...tất cả gia sản của tôi sẽ không thể lọt vào tay kẻ khác. Ông nghe rõ không? Tôi không muốn một đứa khốn nạn nào...có quyền thừa hưởng gia tài mà gia đình chúng tôi...đã vất vả tạo dựng nên...kể cả đồng tiền được đền bù cho cái chết của chúng tôi. Ông phải nghiên cứu...đủ lý lẽ vững chắc biện minh cho vấn đề pháp lý này.

Sau những giây phút bối rối, ông Holly lấy lại được phong độ của một luật gia, ông gật gù:

- Tôi hiểu...tôi hiểu. Yên tâm, vấn đề cloning cho tới nay chỉ bị ngăn cản bằng việc không cho dùng công nghệ để phát triển chứ không cấm đoán bằng một...đạo luật khả thi. Nhiều phòng thí nghiệm đã từng ứng dụng nó trong việc ghép mầm sống người sơ sinh, cũng như chưa ai kiểm soát được những thai nhi do cloning mà ra.

- Thế cái “key” của vấn đề?

Ông Holly bật miệng, như tự hỏi:

- Yếu tố DNA?

Andrew reo lên:

- A, trùng phước... pháp luật hiện hành bác khước thế nào được...khi cái clone giống người bản chính 100% , kể cả ký ức, dấu tay và DNA nữa, ở bất cứ một giai đoạn nào mà người gọi là “bản chính” đã từng sống qua?

Ông Holly gật đầu lập luận thêm:

- Phải, nếu luật pháp phủ nhận...thì cả hệ thống pháp lý xác quyết nhân thân một người dựa trên dấu tay...và yếu tố DNA từ trước tới nay sẽ sụp đổ hoàn toàn. Điều đó không thể xảy ra được...loạn ngay. Cái clone không phải là một đứa con vì hai cha con cũng không giống nhau về yếu tố DNA và dấu tay... Đây là một vấn đề pháp lý cực kỳ quan trọng, sẽ bùng nổ những cuộc tranh luận vô cùng gay gắt trên toàn thế giới trong tương lai.

Cả hai đang hứng chí thì một cô y tá vào lấy nhiệt độ cho Andrew. Ông Holly lui ra gần cửa sổ, nhìn ra ngoài, hai bàn tay cứ đan vào nhau, bứt rứt. Ông vốn là con người từng trải, thận trọng trong mọi công việc, nhất là vụ lớn như thế này, ảnh hưởng tới sự sống còn của nhà Lee. Vì thế, khi cô y tá vừa ra khỏi phòng, ông khẽ hắng giọng, rồi ghé sát bên Andrew, nói:

- Cậu Andrew, không phải tôi mang tinh thần tiêu cực trong vụ tranh đấu này. Nhưng để thực sự bảo toàn cho gia sản của cậu, tôi đề nghị thêm một giải pháp phụ... một giải pháp “cổ điển” để phòng hờ.

Andrew lặng yên suy nghĩ, rồi nói:

- Được, xin cho ý kiến.

- Tôi đề nghị là song song với việc cloning, cậu nên làm gấp một thai nhi trong ống nghiệm...Nếu mình chưa thắng...trong vụ tìm tính cách pháp lý cho cái

clone...thì ít nhất, tài sản vẫn nằm trong tay...thai nhi thừa kế của cậu.

Ông ta cười thành tiếng:

- Và sau đó...hai “cha con” cậu vẫn có thể chung sống...để cùng điều hành cơ sở của gia đình Lee...dù...con cậu có thể... lớn tuổi hơn cậu nữa.

Andrew cũng cười theo khi nghĩ điều ông Holly dự đoán nếu xảy ra:

- Ông muốn nói tới cái “clone” của tôi và thai nhi trong ống nghiệm ấy à? Hừ...con lớn hơn cha! Thực “fantasy”. Nhưng không sao...

Ông Holly đã hiểu câu chuyện và nhiệm vụ của mình một cách bình tĩnh và sáng suốt. Tuy nhiên, khi nhìn con người bị băng bó đầy mình, nằm gọn trong chiếc giường rộng thênh thang...ông không ngờ đó là đứa trẻ vừa bàn luận với mình một câu chuyện lạ lùng nhất từ trước đến nay.

Tiếng Andrew như vang lên từ đâu đâu:

- Ông Holly, ông thông suốt vấn đề rồi chứ...thôi mình chia tay...

Ông luật sư hơi ngỡ ngàng vì hai tiếng “chia tay”, nhưng cũng nói:

- Tôi rất hiểu, cậu cứ yên tâm dưỡng bệnh...Bye!

Andrew không nói thêm gì nữa vì chỉ cần ông ta biết tới đó.

- “Vây tôi đi đây.” Ông Holly vội vã đi ra.

Andrew nhìn theo, thở phào nhẹ nhõm.

Qua hôm sau, tất cả mọi kế hoạch mà ba người toan tính đều tiến triển tốt đẹp, từ chuyện đưa bộ nhớ vi sinh STM vào não bộ của Andrew, sau đó lấy ra, giao cho

Steve giữ , tới việc tạo thai nhi trong ống nghiệm và nhất là tiến trình cloning thực sự được bắt đầu. Nhưng giữa khuya hôm kế tiếp, người ta đưa Andrew lên bàn mổ. Trước sự lo lắng của toán bác sĩ điều trị lẫn giải phẫu, Andrew bình tĩnh một cách lạ lùng vì cậu nghĩ tới kế hoạch vẹn toàn của mình.

Dù các toan tính của ba người có được thực hiện toàn hảo dưới những tiến bộ khoa học rất hiện đại, nhưng Andrew đã quên một điều...hết sức quan trọng là...còn một yếu tố quyết định chung cuộc để được gọi là “tái sinh” mà “chẳng ai” có thể cloning tức y sao được...đó là cái “personality tức cái tôi” Andrew!

Nhưng có một điều “cái tôi” rất khó mà kiểm chứng. Nếu “clone” của tôi cứ nhận “là tôi” thì cũng chẳng có ai có thể nói “nó không phải là tôi” vì chỉ có “tôi” mới biết “tôi” có phải là “tôi” hay không. Đó cũng là một điểm pháp lý khác nữa sẽ gây nhiều bão táp!!!

Hai mươi năm sau.

Ngày đó, Andrew thoát chết trong đường tơ kẽ tóc khi qua một cuộc giải phẫu óc.

Sau một thời gian tĩnh dưỡng trong bệnh viện, khi biết chắc chắn mình đã qua khỏi hiểm nguy, Andrew gọi riêng từng người lại, Luật sư Holly và Steve để ra lệnh phá hủy ngay những gì mà Andrew đã hoạch định trong trường hợp chàng qua đời. Ông Holly phải hủy bào thai trong ống nghiệm và Steve hủy cái phôi thai cloning của Andrew. Có điều quan trọng là cả hai đều đối gạt ông chủ. Steve thì đã dấu cái clone tại một nơi bí mật để nghiên cứu thêm, còn ông Holly muốn cứu

cái bào thai, mà theo niềm tin của một người Công Giáo thuần thành, việc giết một thai nhi có trọng tội không khác một vụ giết người, nên báo cáo chuyện lấy tinh trùng của Andrew đã không thực hiện kịp trước khi đưa chàng lên bàn mổ. Nhưng thực ra ông đã kịp thời can thiệp bắt họ phải thực hiện trước lúc cuộc giải phẫu bắt đầu mấy phút. Lúc đó, Andrew đã được đánh thuốc mê nên chàng không hay...và sự việc này xảy ra sau khi Steeve thực hiện việc thu hồi ký ức của Andrew vào bộ nhớ STM.

Sau khi hoàn toàn bình phục, Andrew ra hãng để thay cha lo mọi việc. Tuy nhiên, những ngày tháng đầu, chàng vẫn phải dựa vào Steve về kỹ thuật và ông Holly về ngoại giao và pháp lý.

Cho tới khi Andrew ngoài ba mươi tuổi, chàng đã điều hành công ty một cách vững vàng và rất thành công trên thương trường. Những bộ nhớ vi sinh STM tuy chưa mở rộng được thị trường, nhưng, nếu có khách mua, thường do những nhà triệu phú hoặc bọn Mafia quốc tế, nên giá bán ra rất cao.

Andrew đã có một luật sư trẻ lo việc trong sở, nhưng ông Holly vẫn là vị cố vấn đáng tin cậy của Andrew.

Steve thì càng ngày càng bớt quyền hạn theo thời gian lớn lên của Andrew...tuy nhiên anh ta cũng được hưởng một số cổ phần quan trọng của công ty. Nhưng không nói ra, Steve càng ngày càng muốn bảo thủ quyền lợi của mình trong hãng...vì nghĩ rằng công lao của mình đóng góp vào sự lớn mạnh của hãng nhiều hơn cả của ông chủ nhỏ. Vì thế, anh ta đã qua mặt Andrew, dùng tiền và thế lực để kéo bè kết cánh được

một số nhân viên quan trọng trong hãng. Tuy nhiên Steve rất không khéo trong mối tương quan của anh ta với Andrew bằng cách vâng phục sự chỉ huy của chàng.

Một buổi sáng, Steve mời Andrew đi ăn với anh tại một nhà hàng Sizzle. Trong lúc vui câu chuyện, Steve gợi ý:

- Andrew à, hãng mình mỗi lúc một bành trướng, tôi nghĩ Andrew phải có một nhân dáng oai vệ bằng cách cậu nên để một bộ râu. Tôi thấy hàm cậu cạo sạch như thế, trông có vẻ trẻ trung quá, so với địa vị ông chủ của hãng mình.

Andrew nghe Steve đề nghị, ngẫm nghĩ cũng thấy lạ tai, nên cười khoái trá:

- Thực thế à Steve. Không sao, mình bắt đầu thử xem sao.

- Mình phải chụp hình treo trong phòng khách, phòng meeting để khách mình ngắm chơi. Tôi thấy cậu...sống hơi già trước tuổi...

Andrew đã tin tưởng người phụ tá, bây giờ là phó giám đốc của công ty, nên chàng nghĩ tốt về đề nghị của anh ta dù thấy có gì mâu thuẫn trong đó.

Khi bức hình đầu tiên của ông Tổng Giám Đốc được treo lên tường, cả hãng xì xầm bàn tán, ai cũng cho chuyện này là một chuyện nên làm. Trước đây vì mặc cảm quá trẻ, Andrew ít xuất hiện trong các cuộc ngoại giao kinh doanh, và thường Steve thay chàng. Nay với khuôn mặt, từ bộ râu, mái tóc, thêm cặp kính trắng gọng vàng được săn sóc cẩn thận khiến khi nhìn mình trong gương, Andrew rất vừa ý. Nhưng chàng đâu biết Minh đang rơi vào cạm bẫy.

Kinh tế Mỹ lúc sau này bị trì trệ do sự cạnh tranh của các quốc gia đang phát triển, nhất là những nước ở Phi Châu, nơi hầu như không bị đánh thuế và nhất là giá nhân công rất rẻ, rẻ hơn cả các quốc gia trong vùng Á Châu. Ngược lại, giá nhà đất và các phương tiện hạ tầng ở vùng này quá cao so với, không những các nước đang phát triển mà ngay cả với một số lớn các tiểu bang của Hoa Kỳ. Vì thế, các hãng xưởng lớn của địa phương tiếp tục di chuyển một phần quan trọng hệ thống sản xuất của hãng tới những vùng nhân công dư thừa, địa ốc rẻ, thuế không có hoặc rất nhẹ để giá thành của sản phẩm hạ thấp mới có thể sống còn.

Vì thế, trong một phiên họp nội bộ, Steve đã đề nghị một kế hoạch di chuyển hầu hết phần bộ sản xuất của hãng sang La Honda City, một thành phố mới mở của các nhà tài phiệt Nhật Bản bên Mexico, để cắt giảm giá thành của sản phẩm. Andrew thấy chuyện này cũng không có gì mới lạ để phải bàn cãi vì ngay cả các hãng lâu đời như IBM, Intel, Sun họ cũng đã và đang làm chuyện tái phối trí này. Vì thế, một kế hoạch di chuyển được giao cho Steve nghiên cứu và thi hành. Theo đó, chỉ một phần có tính cách hành chánh còn ở lại, hầu như toàn bộ cơ sở đều nằm trong chương trình tái phối trí.

Ngày ra mắt ban giám đốc tại cơ sở mới được tổ chức rất chu đáo, vừa để cho nhân viên toàn hãng lên tinh thần, vừa muốn lôi cuốn các cổ đông bỏ thêm tiền vào công ty, và nhất là hấp dẫn các tay tài phiệt trên thế giới khiến giá cổ phần của công ty tăng trên thị trường chứng khoán.

Andrew đã định ngày dùng phi cơ riêng để sang dự ngày khai mạc cơ sở mới. Steve đã sang bên đó từ nhiều ngày trước để chuẩn bị mọi chuyện với ban tham mưu của anh ta.

Trong chương trình phân công, ông Holly sẽ ở lại hãng để thay Andrew trông nom cơ sở chỉ còn là những văn phòng có tính cách hành chánh của cơ sở trong những ngày chàng đi vắng.

Andrew đã sẵn sàng để di chuyển. Nhưng đêm trước ngày chàng lên máy bay, Andrew chợt nghĩ đến ông Holly, đến công lao ông đã đóng góp cho hãng và nhất là cho cá nhân chàng, Andrew bỗng thấy không nên để ông “thủ thành” trong dịp cả hãng có chuyện vui. Ông đi vài ngày cũng chẳng có sao, nhất là chàng vừa muốn làm một ngạc nhiên cho ông bằng một buổi tuyên dương công lao của ông đối với công ty cùng “thiên hạ”, trước khi ông sẽ về hưu vào cuối năm. Đây chỉ là ý nghĩ vừa nảy ra trong trí Andrew về người cộng tác viên mà cha chàng đã nối lại cho chàng, nhất là ông Holly cũng rất xứng đáng để nhận lãnh cái vinh dự đó. Vì thế, dù trời đã khuya, nhưng Andrew vẫn điện thoại cho ông:

- Allô, xin lỗi ông Holly...đã quấy rầy giấc ngủ của ông.

Người già chắc ít ngủ, nên ông Holly trả lời rất nhanh nhẩu:

- Cậu Andrew hả, tôi đã ngủ đâu. Có chuyện gì thế?

Andrew cao giọng:

- Tôi nghĩ ở đây cũng chẳng có chuyện gì quan trọng, nếu ông sang bên đó với tôi...vài bữa.

Ông Holly cười:

- Mai tôi chưa đi được đâu. Cậu cứ đi trước đi...còn tới cả tuần nữa mới tới ngày khai mạc cơ mà. Tôi có chuyện cần phải làm vào mấy ngày sắp tới...xong chuyện, tôi sẽ sang đó trước hôm khai mạc, có thể là chuyển buổi chiều. Chúc cậu đi vui về nhé.

Andrew ngáp ngừng, giọng khản khản:

- Tôi muốn dành một sự ngạc nhiên cho ông ở bên đó...thế nào ông cũng sang nhé.

Ông Holly cũng vui, cười:

- Vâng, cậu cứ đi trước, tôi hứa sẽ sang sau.

Thế là sáng sớm hôm sau, Andrew lên chiếc máy bay riêng, rời phi trường quốc tế San Jose lúc sáu giờ sáng, mùa đông ngày ngắn đêm dài, nên trời còn mờ sương, thấp thoáng ánh đèn vàng đậm...chạy dài trên những con đường còn vắng vẻ.

Ông Holly thường giữ đúng lời hứa. Ông có mặt trên chuyến phi cơ hạ cánh xuống La Honda City vào đúng bảy giờ mười lăm phút.

Rời máy bay, đến khu lấy hành lý, luật sư Holly không thấy ai ra đón mình. Đợi cả giờ tại phi trường, cuối cùng ông gọi taxi để về trụ sở của hãng. Ông nghĩ chắc Andrew quá bận việc sửa soạn cho ngày ra mắt nên quên cả lời hứa của ông. Khu cơ xưởng của hãng chiếm cả một "bloc" phố. Kiến trúc lớn nhỏ nằm san sát bên nhau, dưới những cột đèn sáng rực rỡ.

Sự xuất hiện của ông Holly khiến Steve hơi lúng túng. Anh ta đón ông bằng một cái bắt tay, với ánh mắt đầy thắc mắc:

- Có việc khẩn cấp à, ông luật sư?

Không thấy Andrew trong phòng khách, ông Holly ngạc nhiên vì sự có mặt của ông không được Andrew thông báo cho Steve, nên dĩ nhiên chẳng có ai ra đón ông ngoài phi trường.

Nhìn đôi mắt của Steve, ông Holly ngáp ngừng, đáp:

- Ô không có gì quan trọng hết...tôi muốn có mặt để chúc mừng Andrew thôi. Cậu ấy đâu rồi Steve nhỉ?

Mất Steve rời ông Holly, nhìn ra xa, hơi cau mày:

- Cậu ấy có việc ra ngoài...Ông có thể về nhà nghỉ, mai mình sẽ gặp Andrew nhé.

Trước khi được đưa về tòa nhà chung cư của hãng, ông Holly được người Phó Giám Đốc đưa thăm sơ qua các khu của cơ sở. Thực ngăn nắp, được thiết kế và trang bị rất tốn kém. Nhân viên đi lại tấp nập, nhưng phần đông đều là những người mới tuyển, nên ông chỉ gặp được vài người quen cũ mà thôi.

Sau một bữa ăn nhẹ với Steve, ông Holly được xe hãng đưa về một ngôi biệt thự để nghỉ ngơi.

Người quản gia đưa ông về phòng riêng. Ông Holly có cho anh một chút tiền, rồi hỏi:

- Ông Tổng Giám Đốc ở phòng nào nhỉ?

Anh ta nhanh miệng, lắc đầu:

- Thưa, đây là nhà ông Phó Giám Đốc. Ông Tổng Giám Đốc ở nhà khác, cách đây chừng vài dặm.

Ông Holly gật đầu:

- Thế đó.

Như vậy, tối nay, ông không có dịp gặp Andrew.

Sau khi người quản gia ra ngoài, nhẹ tay khép cửa phòng, ông Holly dọn dẹp loanh quanh, treo quần áo

vào tủ, lấy khăn và quần áo lót vào phòng tắm. Ông thấy không còn chuyện gì khác phải làm hơn việc lên giường đi ngủ.

Không biết đêm qua, Steve về nhà lúc nào. Nhưng sáng hôm sau, chưa tới bảy giờ luật sư Holly đã bị đánh thức và mời ăn điểm tâm với hai vị Tổng, Phó Giám Đốc tại câu lạc bộ của hãng.

Tám giờ, ông Holly bước vào phòng đại sảnh của câu lạc bộ đã thấy người ra kẻ vào tấp nập.

Trong một căn phòng đặc biệt dành cho các VIP, tức những nhân vật rất quan trọng, ông Holly được mọi người đón tiếp niềm nở.

Andrew ngồi đầu bàn bên kia, trong khi ông Holly ngồi gần đầu bàn này, bên cạnh Steve. Vì thế, chỉ một cái bắt tay và trao đổi một vài câu xã giao, ông Holly đã được hướng dẫn tới chỗ ngồi. Trong bàn ăn, không quá mười người, đều là những nhân vật rất quan trọng của công ty.

Suốt trong bữa ăn, luật sư Holly thắc mắc về ánh mắt ngơ ngàng qua chiếc kính gọng vàng của Andrew, cái bắt tay hơi hợt, không giống như trước đây, Andrew thường nắm tay người rất chặt, lắc lư nhất ba cái với nụ cười trên môi. Andrew có vẻ bị bệnh. Có thể lắm, vì những ngày này, ở địa vị của cậu ta, một là cái chắc thôi.

Trái lại, Steve chủ động mọi chuyện. Anh ta trình bày trước ban tham mưu ngày ra mắt của công ty vào chiều nay, kể ra một lô các khách danh dự, từ ông Tổng trưởng Công Nghệ của chính phủ địa phương, bà Mayor của thành phố, đại diện các công ty, những hãng bảo

hiểm cỡ lớn của Mỹ.

Sau bữa ăn sáng, luật sư Holly không được coi như một thành viên của công ty, nhưng như một khách quý trong số quan khách phương xa, tham gia cuộc đi thăm các danh lam, thắng cảnh quanh vùng. Vì thế, ông không có dịp gặp riêng với Andrew cho tới lúc khai mạc đại hội.

Luật sư Holly ngồi trong hàng ghế quan khách, ông không vui, nhưng lại nghĩ có lẽ đây là cách đối xử đặc biệt của Andrew mà cậu ta đã nói là dành cho ông một sự ngạc nhiên chẳng. Quả thực ông Holly ngạc nhiên, nhưng ông không nghĩ đó là một ân huệ mà ông mong muốn. Và, theo ông, trong bao năm qua, Andrew cũng chẳng bao giờ đối xử với ông như người ngoài, và cậu ta cũng biết điều đó rất vừa lòng ông. Thế sao bây giờ lại xảy ra cơ sự này?

Cho đến khi Andrew lên đọc diễn văn chào mừng quan khách thì ông Holly sửng sốt và cảm thấy vô cùng lo lắng. Giọng của Andrew cao hơn mọi khi, lại chậm rãi, buồn tẻ. Trước đây, Andrew khác hẳn. Dù cậu còn trẻ so với địa vị của mình, nhưng Andrew rất tự tin trong mọi trường hợp nên, dành chủ động trong mọi hoàn cảnh, luôn luôn tạo nên sinh khí mỗi khi có sự hiện diện của cậu ta. Vì thế, khi thấy sự thay đổi vừa đột ngột, vừa không tốt khiến cho ông Holly ái ngại cho Andrew. Ông nghĩ tới những chuyện con người bị khống chế bởi tay chân bằng cách bị cho uống những thứ độc dược để mất hết tự chủ và bị người khác sai khiến. Nỗi sợ hãi càng tăng khi ông Holly thấy trong suốt buổi lễ, ông đã không có một sự ngạc nhiên nào như Andrew nói dành

cho ông vào đêm trước ngày cậu ta sang đây, ngược lại, hầu như Andrew không hề để ý cả đến sự có mặt của ông nữa.

Cuộc tiếp tân rất thành công, nhưng người nổi nhất đêm nay không phải là Andrew mà là Steve. Andrew về phòng làm việc để tiếp mấy nhân vật quan trọng địa phương, trong khi Steve hội họp với các tay đại tư bản và kỹ thuật cao trong phòng họp sang trọng.

Ông Holly đã từng yêu cầu được gặp Andrew, nhưng bị từ chối, lý do vì sự có mặt của ông ở đây quá đột ngột, thời khóa biểu tiếp quan khách của ông Tổng Giám đốc đã định từ nhiều ngày trước, nên không thể thay đổi được. Một số nhân viên cũ bên Cali sang cũng không có thì giờ tiếp chuyện ông, vì ngay cả ở bên nhà, ông cũng không mấy gần gũi với họ. Cuối cùng, ông luật sư thấy mình vừa dư thừa, vừa lẻ loi, chưa muốn nói là hơi bẽ bàng, nên chẳng còn muốn ở lại đây lâu hơn. Một cố gắng cuối cùng, ông nhờ nhân viên tiếp tân thông báo việc ra về của ông với Andrew. Ông hy vọng lời chào từ biệt của ông khiến Andrew sẽ thu xếp để hai người gặp nhau, vì cậu ta không thể...đối xử với ông lạnh nhạt đến như thế. Nhưng ông Holly đã lên máy bay với nỗi tuyệt vọng vì Andrew không làm như ông nghĩ, mà cậu ta chỉ gửi lời chúc ông ra về bình an mà thôi.

Với kinh nghiệm của hơn ba mươi năm trong nghề, ông Holly tin chắc sự việc xảy ra bên La Honda City đã có gì bất thường, nhất là sự bất thường này tai hại cho sự nghiệp và cơ đồ của Andrew. Và người đang gây thanh thế để khuynh loát địa vị của Andrew không ai khác hơn là Steve.

Người ra phi trường đón luật sư Holly là một thanh niên. Vóc dáng cậu này mảnh khảnh, nhưng lại có đôi mắt thực sáng, tỏa ra vẻ thông minh xuất chúng, không khác người tuổi trẻ tài cao Tổng Giám Đốc của đại công ty Lee & Son LTD.

Khi vừa nhìn thấy thanh niên, ông Holly bàng hoàng tới rịn mồ hôi trán. Có thể nào như thế? Vì nếu ông có thể bí mật giữ lại được cái bào thai trong ống nghiệm của Andrew, nuôi lớn lên thành một thanh niên tuần tú như thế thì ai ngăn cấm Steve qua mặt mọi người, giữ lại cái “clone” của Andrew? Và biết đâu, Andrew đang sinh hoạt tại cơ sở của hãng bên La Honda City lại chẳng phải là Andrew mà chỉ là cái “clone” của cậu ta dưới bàn tay điều khiển của Steve? Ông Holly liên tưởng tới cái kế hoạch của Steve về việc để râu của Andrew trước đây...Nhờ bộ râu này, người ta khó phân biệt được sự già trẻ giữa hai khuôn mặt của Andrew và cái clone của cậu ta. Vậy...Andrew hiện tại ở đâu? Như vậy số phận của người Tổng Giám Đốc công ty Lee & Sang LTD đang lâm nguy...! Vì nếu không có mặt của Andrew mà mọi người đều tin cái “clone” của Andrew chính là cậu ta thì cuộc tranh chấp cũng rất gay go. Chỉ còn một yếu tố duy nhất để lật tẩy cái “clone” này là số tuổi của hai người. Muốn thế, ông Holly phải đưa nội vụ ra trước tòa, nhưng ông sẽ gặp khó khăn về thủ tục là vì không có quyền lợi gì để hành xử cái quyền đó. Cuối cùng, chỉ có hai giải pháp. Một là khám phá ra vụ Andrew bị hãm hại, tức là cậu ta bị bọn Steve thủ tiêu trên đường tới La Honda City, và chính Andrew Lee Jr ra mặt tố cáo. Vì Steve không hề biết Andrew có một

dứa con trong ống nghiệm, và chính yếu tố này khiến anh ta ý y vào sự khôn ngoan của mình mà để lộ ra nhiều sơ hở khiến ông Holly có thể ra tay.

Cho đến khi thông báo nội bộ của công ty nói Andrew sẽ đưa Headquarter của hãng về bên La Honda City và cậu ta không trở về làm việc bên Cali nữa. Một phó giám đốc thứ hai bên cạnh Steve sẽ về điều khiển cơ quan hành chánh của hãng ở Cali, thì ông Holly tin chắc sự nghi ngờ của mình đã là sự thực. Ông âm thầm mượn thám tử sang bên La Honda City điều tra.

Ông Holly tự hứa là ở bất cứ hoàn cảnh nào, ông cũng sẽ ra sức bảo vệ Andrew, và không thể để công ty của nhà Lee mất vào tay kẻ khác, nhất là Steve. Điều quan trọng hàng đầu bây giờ là số phận của Andrew.

Những điều tra viên được cử sang La Honda City đều là các người có khả năng nghề nghiệp rất cao. Vì thế, không lâu, ông Holly đã rất bàng hoàng khi được báo cáo, dù ông đã từng nghĩ tới một sự bất hạnh nhất này, là Andrew đã không không hề bước chân xuống phi trường thành phố này, dù chuyến phi cơ tư nhân của hãng đã tới đây đúng giờ. Vậy Andrew đã thực sự mất tích. Andrew hiện tại không phải là Andrew.

Ông Holly biết con người đó chính là cái clone tức bản y-sao của Andrew, với tất cả những tính chất “sinh học” tuyệt đối giống hệt Andrew, kể cả hình dáng cùng ba yếu tố căn bản của con người là DNA, dấu tay và ký ức, riêng ký ức chính là những gì đã được thu lại từ khối óc của Andrw bằng cái chip STM do chính hãng nhà sản xuất, mà người đứng đầu chương trình nghiên cứu này chính là Steve. Cái sơ hở duy nhất của Steve là hẳn đã

không thu lại những ký ức trong những ngày cuối cùng của Andrew ở lại Cali, nhất là cuộc nói chuyện của Andrew với ông một đêm trước khi Andrew sang bên đó. Điều này ông Holly đã hiểu và làm sáng tỏ về thái độ lạnh nhạt và không hề biết đến lời hứa của Andrew với ông vào đêm trước ngày Andrew lên đường. Tuy trên Tối Cao Pháp Viện Hoa Kỳ cho tới nay chưa có một phán quyết nào xác định Y- sao và người được y-sao là một trên phương diện pháp lý. Nhưng tại các tòa dưới, đã có những bản án ở một số tiểu bang cấp tiến đã công nhận điều này, hoặc ít nhất các “clone” là một thừa kế viên đứng trước cả con ruột của người được y-sao. Ông Holly lúc nào cũng vô cùng lo lắng cho số phận của ông chủ nhỏ của ông.

Với tình thế này, nếu có sự tranh chấp giữa Andew Jr và Andrw y-sao, phần thắng có thể sẽ nghiêng về bọn Steve, và cơ nghiệp của dòng họ Lee sẽ lần lượt sang tay kẻ khác nếu.

Và hai việc quan trọng nhất mà ông Holly phải làm tức khắc là hợp thức hóa tình trạng nhân thân của Andrew Lee Jr bằng một bản án xác nhận tại tòa và chứng minh sự mất tích của Andrew để dọn bọn Steve vào thế bị cáo một cuộc thủ tiêu. Nếu sự thực phải làm như vậy, tuy tài sản của nhà Lee không rơi vào tay kẻ gian, nhưng một sự mất mát to lớn là Andrew, một ông chủ nhỏ, một người bạn thiết của ông không còn nữa.

Que sera sera? Điều này đã khiến...những sợi tóc đen cuối cùng của ông Holly đã trở thành trắng hết, chỉ nội trong một đêm.